

P o s u d e k

na rigorózní práci Mgr. Miroslava G r u n t a napsanou na téma „Způsob výkonu zástavního práva“ (stran 101; připojen seznam použité literatury).

Předložená rigorózní práce je pokusem rigorózanta podat pohled na jednotlivé způsoby výkonu rozhodnutí zástavního práva tak, jak se u nás v průběhu poměrně dlouhého historického vývoje s četnými společenskoprávními přeryvy vyvinuly. Rigorózant začíná své výklady vývojem právní úpravy způsobů výkonu zástavního práva na českém území v r. 1811, aby své výklady ukončil, jak sám uvádí v závěru práce, současným stavem vymahatelnosti práva u nás.

Jeden z hlavních problémů předložené rigorózní práce spočívá v tom, že v době jejího odevzdání byl právní stav úpravy zástavního práva již poněkud jiný, než z jakého rigorózant při zpracování vycházel. To se např. týká oblasti obchodního práva (srov. např. dříve platný § 299; nesprávný výklad § 115 ObchZ). Navíc při odevzdání rigorózní práce v únoru 2008 bylo již namístě neuzavírat stav právních předpisů do 31.12.2007, nýbrž měly být alespoň naznačeny hlavní rysy úpravy zákona o konkurzu a vyrovnání č. 182/2008 Sb. To je ovšem vada, kterou nelze u prací tohoto významu pominout a jež pro svou závažnost již sama o sobě brání označit ji za způsobilou pro další rigorózní řízení.

Objektivně však je třeba u předložené rigorózní práce ocenit, že se v ní rigorózant snaží svědomitě popsat v jednotlivých společenských a právnělegislativních fázích vývoj způsobů výkonu zástavního práva.

Kladem rigorózní práce je i to, že rigorózant při zpracování využil vlastní

zkušenosti a poznatky z jeho praktického působení v bance. V souvislosti s výkladem o smluvních ujednání v zástavních smlouvách však bylo patrně zbytečné citovat určité pasáže z uzavřených bankovních smluv v takové šíři.

Jak bylo poznamenáno již výše, pro jednotlivá společenskoprávní období jsou příznačné značně rozdílné přístupy v legislativní úpravě výkonu zástavního práva. Od období rozkvětu a funkčnosti zástavního práva v občanském zákoníku z r. 1811, jakož i od období stálepřetrvávajícího významu tohoto institutu v občanském zákoníku z r. 1950, až k období občanského zákoníku z r. 1964, který zástavní právo – až na jedinou výjimku – naopak přestal upravovat jako přežitek buržoasního právního systému. Celý cyklus pak vrcholí renesancí zástavního práva, k němuž došlo po roce 1992, kdy naše země opět postupně přešla k tržní ekonomice. Avšak i po roce 1992 došlo při úpravě zástavního práva k řadě změn, které – na což se v práci tohoto druhu nemělo zapomínat – vyústily až do návrhu nového občanského zákoníku. V souvislosti s občanským zákoníkem z r. 1964 se rigorózně zmiňuje i o nezdařené náhražce za zástavní právo, tj. o institutu omezení převodu nemovitosti. S vývody rigorózního zmiňování lze do značné míry souhlasit. Zároveň však je třeba objektivně poznamenat, že tehdejší institut nicméně v právní praxi přece jen určitou společenskoprávní funkci plnil.

Předložená rigorózní práce má vedle již výše zmíněné obsahové vady závažnou vadu i z hlediska svého systematického uspořádání. Naposled uvedená vada spočívá v tom, že problematika, kterou rigorózně zkoumá, není z hlediska nezbytného požadavku přehlednosti nikterak

členěna do základních kapitol, příp. do subkapitol. Přitom různé fáze vývoje a pojetí zvolené rigorózně k takovému přístupu vybízely. Ostatně, jak sám rigorózně v závěru práce uvádí, systematiku práce si upravil z vlastního zájmu o zkoumanou problematiku. To by jistě samo o sobě nevadilo, pokud by se ovšem bylo možno v takto zvoleném vlastním systému spolehlivě orientovat. Tomu tak není. Přitom obě výše zmíněné vady rigorózně práce mohly být rigorózně překlenuty při event. ústní konzultaci.

Ze všech výše uvedených důvodů lze uzavřít, že u prací tohoto druhu nelze pomíjet již na první pohled zjevnou nepřehlednost zvoleného uspořádání rigorózně práce, ani absenci základních právních předpisů platných již v době jejího odevzdání.

Proto nelze doporučit předloženou rigorózně práci k obhajobě.

Prof. JUDr. Jiří Švestka, DrSc.